



A d o l f K r o u p a

MLŽNÉ GALAXIE

rozhlasové promluvy

MYSLÍM, ŽE TO U MNE ZAČALO V INTERNÁTU LYCEA, COŽ BYLO - A ZDÁ

se, že dosud je - něco mezi vězením a klášteřem. Byl jsem žákem československé sekce v Nimes, v jihofrancouzském městě s pomníkem historika a slavisty Ernesta Denisa, který se tu narodil, v městě s římskými památkami. Z nich jsme nejlíp znali Arény. Dívali jsem se na ně zamřížovanými okny a občas tam chodili na býčí zápasy.

V internátě jsem nabyl četných zkušeností. Začal kouřit smrtácké francouzské cigarety, k jídlu popíjel konzumní červené víno a na vycházkách začal oceňovat grácii francouzských dívek. Zúčastňoval jsem se bezuzdných studentských oslav konce roku - monomů. To jsme procházeli městem, zastavovali dopravu, vnikali do obchodních domů, vykřikovali hesla zne-

uctující profesory. To všechno za strašlivého hulákání a zpěvu nepřilíš cudných písní. O Vánocích, kdy francouzští kolegové dleli u svých rodin, jsme jezdívali po Francii. Tak jsem poprvé viděl Paříž. Zíral jsem vyjevně očima chlapce z malého města na metropoli krásy a rozkoší. Od té doby mám to město strašně rád.

Výuce jsem se valně nevěnoval. Pořád jsem četl francouzské knížky a hlavně poezii. Už tehdy si mě navždy podmanila. A tak jsem ve škole vynikal pramálo. Jen ve francouzštině. To jsem byl, a pyšním se tím dodnes, druhý ze třídy včetně Francouzů. Měl jsem báječného profesora, vzácně vzdělaného v řečtině, latině a francouzštině a navíc měl rád moderní literaturu. Velmi jsem si ho naklonil, když jsem si na úkoly z recitace vybíral Baudelaira, Rimbauda. Spolužáci dospěli nejdál k oficiálním parnasisům. Pan profesor Latzarus měl ale se mnou potíže. Byl jsem neposedný a plkavý, a tak jsem musel každý týden sedět v jiné lavici. Nicméně byl pan profesor velkorysý a vzácně objektivní. Dostali jsme písemku, jak se

jakýsi muž dostane na dvůr už nepamatuji kterého z Ludvíků a píše o tom příteli. Jako anarchista i jako Jihočech, a tudíž mravní horlitel, jsem sepsal pamflet na zkaženost krále i dvora. Dal mi výbornou s poznámkou: „Podívejte se, přítelíčku,“ řekl mi, „já vám taky neurážím vašeho Jana Husa, tak nechte, prosím, na pokoji našeho krále!“ A pak mi jednoho dne dal knížku s tajemným názvem „Básně O. A. Barnabootha“ od Valeryho Larbauda.

V té době jsem začal smolit a tisknout verše a básně v próze. Chmurně o nesvobodě, pro což byly v internátě konkrétní důvody, a tklivě o lásce, což zase odpovídalo věku. K jednomu Štědrému dni jsem napsal i jakousi studentskou taškařici. Jako velice dávno přede mnou v renneské koleji Jarry a jen asi o pět let dříve Voskovec v dijonském lyceu. Ti v tom naštěstí pokračovali, já naštěstí ne. V této hře se zpěvy a tanci, kde se hlavně ventilovaly lycejní starosti, jsem si zahrál ženskou roli. Byl jsem prý neodolatelný.